

Slovo, rodina, manželství, vlast

JUDr. DANIELA KOVÁŘOVÁ,
prezidentka Unie rodinných advokátů



„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze něj a bez něj nepovstalo nic, co je. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. A to světlo svítí ve tmě a tma je nepohltila.“ Tak praví Bible (Jan 1, Bible 21).

Slovo je nejmocnější zbraň. Největší hrůzu mají panovníci ze slov, proto největší bitvy probíhají vždy o slova. Dnes se v našem civilizovaném českém světě o slova válčí v zákonodárných sborech, na sociálních sítích, v médiích.

„Dříve nebo později zjistíš, že slova mají svůj přesný význam,“ říká jedna postava druhé v knize *Atlasova vzpoura* rusko-americké spisovatelky 2. poloviny minulého století Ayn Randové. Proto se útočí na novináře, proto se pálí a zakazují knihy, proto se kritizují spisovatelé.

A proto se novomarxisté už v mateřských školách pokoušejí změnit význam některých slov. Dnes mají nejvíc na kahaní slova **rodina, otec, matka, manželství, vlast a nenávist**.

Lidé, kteří se snaží o redefinici manželství, nemohou být rodinnými právníky. Jinak by nelhali o tom, jak lehké je mávnutím legislativního pera rozšířit manželství na všechny páry. Každý rodinný právník ví, že manželství je pevně spjato s rozením dětí a s jejich ochranou, kterou stát uděluje jako výsadu právě jen rodině tvořené manžely. Aktivisté tlačící na pilu nejspíš nechápou, jak mocnou změnu rodinného práva prosazují, do jakých souvis-

lostí by se musela promítnout a kolik komentářů by se muselo přepsat. Myslí si, že jen o jedno slovo, leč právě na něm stojí celá naše civilizace.

Bez otce a matky bychom tu nebyli. Nikdo z nás, po celé dějiny lidstva. A přece se dnes najdou lidé, kteří touží ta krásná slova vypudit z právních předpisů a z veřejného prostoru a nahradit je nicneříkajícími bezpohlavními osobami. To vše ve stejném okamžiku, kdy zastánci Istanbulské úmluvy prosazují její ratifikaci jako nezbytnost pro ochranu žen proti násilí. Jenomže pokud zrušíme otce i matky a ženy i muže, zůstanou kolem nás jen bezpohlavní osoby. A jak pak mezi nimi chcete najít ženy a účinně je chránit? Proč potom tolik pokřiku kvůli genderu? A ejhle – další slovo, o jehož obsah se dnes přeme. Jak plasticky se na něm ukazuje, že nemá-li obsah, možná vůbec neexistuje.

Ale nechme manželství muži a ženě a gender-progresivistům a podívejme se na jiná slova. Tak třeba **smrt**.

Ani ta už do budoucna nemá být definitivním koncem života. Hovoří se o zmražených vejčích a spermích a o možnosti tímto genetickým ma-

teriálem oplodňovat přeživší, jako by smrti vůbec nebylo. Kdysi jsme se učivali, že lidský život prý zasluhuje největší ochrany a že brát ho jiným je zločinem nejodpornějším. A přesto se mnozí radují, když na bitevním poli umírají ti, jimž oni nefandí. Schvalovat smrt je najednou dovoleno. Podobně mnozí nadávají Polsku za jeho potrato-ovou politiku. Asi už zapomněli, že i české dědické právo poskytuje ochranu potomkovi zemřelého od okamžiku jeho početí. A nejen dědické právo, ale i právo ústavní, jež tvrdí, že každý má právo na život, lidský život je hoden ochrany již před narozením a nikdo nesmí být zbaven života.

A opět jde o hru se slovíčky, tu slovní ekvilibristiku, jež přece tak skvostně ovládáme, když zabít počaté dítě nazýváme ve dvanáctém týdnu po početí pouhým bezvýrazným „přerušáním těhotenství“, ale hned následující týden vraždou; slovem, při jehož vyřčením kdekomu tuhne úsměv a v žilách stydne krev. Aby mi čtenář správně rozuměl, nehoruji tu za zákaz potratů, jen se věnuji slovům a jejich významu (a taky trochu našemu vlastnímu pokrytectví).

A konečně pomyslnou jedničkou hry se slovy je slovo **nenávisť**. Ta obyčejná emoce dnes dostává nálepku nepřijatelnosti a mnozí ji touží vystrnadit z veřejného prostoru i z našich životů. Politici ji násilně cpou do trestních zákoníků, útlocitně slečinky ji vidí za každým rohem a v každém nesouhlasném názoru a volají po umlčení každého, koho označí tou moderní nálepkou nenávistníka. Nelíbí se ti manželství „pro všechny“? Jsi pln nenávisti k homosexuálům. Nechceš dát peníze na boj s podněbím? Pak dozajista nenávidíš planetu Zemi. Odmítáš podporovat kazetovou municí? Určitě nenávidíš Ukrajinu. Podporuješ víceletá gymnázia? Tak to nenávidíš Cikány. A basta. Vyřešeno. Odsouzeno. Onálepkováno.

Slovem. Slovo je prostě nejmocnější zbraň. I dnes. Či možná právě dneska znovu.

A komu není dost dobrá ke čtení Bible, tomu stačí podívat se do zákonů a do Ústavy. Svoboda slova je zaručena Listinou základních práv a svobod, podobně jako svoboda myšlení, vědeckého bádání a umělecké tvorby. Což mimochodem také dovoluje všem spisovatelům, básníkům, vtipálkům, humoristům a novinářům a vlastně všem

lidem vůkol používat humor ráno, v poledne, večer i v noci a vůči všemu, co člověka baví, co mu připadá vtipné nebo hodné výsměchu. Vtip, ironie či výsměch jsou u nás dovoleny a chráněny ústavní silou. Nelíbí se ti můj vtip, moje povídka, můj fejeton, moje komentáře? Máš smůlu, útlocito. Humorů je tolik jako lidí kolem. Najdi si někoho, jehož pohled na svět ti bude vyhovovat. Což nehovoří občanský zákoník taky o tom, že každý má právo hledat a nalézat jeho vlastní štěstí?

Ale obraťme svůj pohled zpět k ústavním právům a k Listině základních práv a svobod, jež máme z předchozího odstavce před sebou stále otevřenu. Tamtéž se ovšem taky dočteme, že rodičovství a rodina je pod ochranou zákona, ať se to progresivistům toužícím zničit rodinu sebevíc zajídá. Kdo útočí na manželství, asi zapomíná, že občanský zákoník v § 3 křičí, že rodina, rodičovství a manželství požívají zvláštní zákonné ochrany.

Takže ejhle: žádná nenávisť. Kdo chce chránit manželství jako svazek jednoho muže s jednou ženou, jen jedná přesně podle práva. Běžte se tedy bodnout se svou nenávistí. Anebo si znovu přečtěte Listinu a první paragrafy občanského zákoníku.

A komu se zajídají slova jako vlast nebo národ, český národ nebo naše tradice a zvyky, tomu připomenu rovnou dokument nejdůležitější – Ústavu České republiky, v níž se praví docela jasně:

„My, občané České republiky v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, v čase obnovy samostatného českého státu, věrní všem dobrým tradicím dávné státnosti zemí Koruny české i státnosti československé, odhodláni budovat, chránit a rozvíjet Českou republiku v duchu nedotknutelných hodnot lidské důstojnosti a svobody jako vlast rovnoprávných, svobodných občanů, kteří jsou si vědomi svých povinností vůči druhým a zodpovědnosti vůči celku, jako svobodný a demokratický stát, založený na úctě k lidským právům a na zásadách občanské společnosti, jako součást rodiny evropských a světových demokracií, odhodláni společně střežit a rozvíjet zděděné přírodní a kulturní, hmotné a duchovní bohatství.“

Je naším úkolem chránit a opečovávat slova, zemi, kultury, tradice a zvyky. Tak se přestaňte divit těm, co tak činí.

Vezměte to všechno člověku, a stane se z něj zvíře.